

РЕШЕНИЕ

№ 5840

гр. София, 06.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.09.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Полина Величкова

Цветелина Георгиева

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **7879** по описа за **2023** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на И. А. Б., подадена чрез процесуален представител адв. В. Ч. срещу РЕШЕНИЕ № 2748 от 12.06.2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 110-ти състав, постановено по нахд № 11548/2022г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Касаторът твърди, че не е било установено по ясен и категоричен начин, че от обективна страна е извършил вмененото му административно нарушение по чл.104б, т.2 ЗДвП. Посочва, че неправилно СРС е кредитирал показанията на полицейските служители С. и Н., които били крайно противоречиви и колебливи. Необосновано и неправилно в обжалваното решение не са били кредитирани показанията на свидетеля Я. Д. само с аргумента, че същият е колега и приятел на водача. Всъщност показанията на Я. Д. били последователни, логични, непротиворечиви и в голяма си част дори подкрепени от показанията на свидетелката С.. Показанията на полицейските служители взаимно си противоречали и категорично не се допълвали по отношение на голяма част от обстоятелствата, при които се твърди да е извършено нарушението, поради което неправилно и само съвсем бланкетно в обжалваното решение е прието, че същите са „последователни, логични, непротиворечиви и съответстващи на събраната по делото доказателствена

съвкупност“.

В нарушение на чл. 44, ал. 2 от ЗАНН административнонаказващият орган не предприел никакви действия по събиране на допълнителни доказателства - обяснения от свидетеля Я. Д., видеозаписи от кръстовището и/или от полицейския автомобил. Наказващият орган е бил длъжен да предприеме необходимите действия за пълно и обективно изясняване на обстоятелствата от значение за правилното решаване на случая, което не е сторил. Поради тази причина не е била разкрита обективната истина и е допуснато процесуално нарушение по чл.52, ал.4 ЗАНН.

В конкретния случай рязкото подаване на газ с цел изтегляне на кръстовище при натоварен трафик, свързано с повишен шум от двигателя, категорично не представлявало ползване на обществен път по начин, различен от неговото предназначение - за превоз на пътници и товари, поради което изобщо липсвало извършване на твърдяното нарушение от обективна страна. Налице били действия на водача за бързо освобождаване на кръстовището, поради което двигателят на автомобила е издал по-сериозен шум, като липсвал и умисъл за извършване на твърдяното нарушение. На последно място се посочва, че нарушението неправилно не е определено, като „маловажен“ случай, доколкото описаното деяние е продължило едва няколко секунди, извършено е еднократно поднасяне и то на ляво по посока на движението и връщане на автомобила обратно на дясно в платното за движение, това е станало при маневра на изключително остър 90-градусов завой на дясно с ниска скорост, като не се твърди да е била налице каквато и да била опасност за други участници в движението. Наложените наказания се явявали драстично несъответни и непропорционални на обществената опасност на деянието с оглед неговите характеристики.

Касаторът, чрез своя процесуален представител адв. В. Ч. моли да бъде отменено решение от 12.06.2023г. на СРС, НО, 110-ти състав по нахд № 11548/2022г., като спорът се реши по същество, чрез цялостна отмяна на НП № 22-4332-014875/08.08.2022г.

Ответникът- началник група в отдел „Пътна полиция“- СДВР не изпраща представител и не изразява становище по оспорването на съдебния акт.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 2748 от 12.06.2023г. по нахд № 11548/2022г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 110-ти състав е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 22-4332-014875 от 08.08.2022г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“- СДВР, с което на И. А. Б. на основание чл.175а, ал.1, пр. трето от ЗДвП, за нарушение по чл.104б, т.2 ЗДвП е била наложена глоба в размер на сумата от 3 000.00 /три хиляди/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и свидетелските показания на Е. В. С., И. С. Н. и Я. З. Д.. Въз основа на тях е обоснован правен извод, че в проведеното административнонаказателно производство не са допуснати съществени процесуални

нарушения, доказано е обвинението за нарушение с правна квалификация чл.104б, т.2 ЗДвП, което е извършено умишлено от И. А. Б.. Нарушението не представлявало маловажен случай, а санкцията е наложена в законоустановения абсолютен размер.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 110-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

На 22.05.2022г. в 18.36 часа в [населено място], по централната алея на стадион „В. Арена- Г. А.“, И. А. Б. е управлявал лек автомобил, марка „БМВ 330Д“, с рег. [рег.номер на МПС] , с посока на движение от сектор „А“ към ул.“552-ра“. На кръстовището с [улица], при извършване на маневра завой надясно в посока към [улица], водачът е използвал пътищата за обществено ползване за други цели освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на пътници и товари. Неговото поведение представлявало форсиране на двигателя, завъртане на задни моторни колела и поднасяне на задната част на автомобила от ляво на дясно по посока на движението си. С тези свои действия той е застрашил останалите участници в движението и виновно е нарушил разпоредбата на чл.104б, т.2 ЗДвП.

При тази фактическа обстановка е бил съставен АУАН серия № GA, № 650043/22.05.2022г. и въз основа на него оспореното НП № 22-4332-014875/08.08.2022г. на органите на СДВР.

При анализ на всички приети доказателства, настоящият състав приема, че съдебното решение е правилно и не е налице основанийта за неговото касиране по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК във връзка с което излага следните правни съображения:

На първо място, по време на проведеното съдебното следствие са събрани и приети всички доказателства, посредством които са изяснени в пълнота и безпротиворечивост относимите факти. Въззивният съд е изпълнил процесуалното си задължение, като е постановил решението, след като е разкрита обективната истина по случая и е осигурена възможността за пълноценно упражняване на правото на защита на касатора. В хода на съдебното следствие са събрани писмени и гласни доказателствени средства, посредством които се възпроизвеждат детайлно и в конкретика настъпилите на 22.05.2022г. факти във връзка с извършване на нарушението.

Тежестта на доказване в административнонаказателното производство, лежи върху наказващия орган по аргумент от чл.84 ЗАНН във вр. чл.103, ал.1 от НПК. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП последният се базира на констатациите в АУАН, които в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното. Това не е така обаче в съдебното производство, тук те нямат обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да проучи фактите, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение с правна квалификация чл.104б, т.2 ЗДвП. Разкриването на обективната истина по делото, независимо от тежестта на доказване и пасивността на страните, е приоритет за дейността на съда, поради което законодателят му е предоставил възможност не само по искане на страните, но и по свой почин (т.е.,

служебно) да събира доказателства, когато това се налага за изясняване на действителните факти и обстоятелства по конкретния случай.

Посредством разпита на лицата Е. В. С. и И. С. Н. обстойно са изяснени фактите, релевантни за спора. Не съществуват съмнения в достоверността и основания за дискредитиране на техните показания, тъй като те не са заинтересовани от изхода на делото. Възпроизведените от тях обстоятелства са повече от детайлни, не се констатира противоречие в техните изявления досежно елементите от състава на нарушението. Не се споделят възраженията на касатора за колебливи и противоречиви сведения на служителите на СДВР, напротив във въззивното производство не са събрани и приети други доказателства, които да оборват констатациите и извода на органа за извършено нарушение по чл.104б, т.2 ЗДвП.

Последователните и обективни показания на свидетелите Е. В. С. и И. С. Н., за възприетите от тях факти, включени в предмета на доказване по чл.102 НПК, кореспондират както помежду си, така и с останалите писмени доказателства. Ето защо, това дава основание на тази инстанция да се солидаризира с извода на СРС, че тези гласни доказателствени средства са правдиви.

Анализирайки показанията на полицейските служители, СРС е подхождал много внимателно и задълбочено и е направил законосъобразни правни изводи, на базата на заявеното от тях, ръководейки се от разпоредбите на чл.117 и чл.118 НПК. Дадените сведения са достоверни и са в пълна корелация с останалия доказателствен материал, а и самите свидетели имат лични възприятия за настъпилите факти. Компетентен да прецени доказателства е само съда и то в момент, когато са събрани и проверени всички доказателства, след съпоставката им с целия доказателствен обем.

СРС при обсъждане на показанията на полицейските служители, правилно ги е оценен като достоверни, еднопосочни и в синхрон с другите налични доказателства по делото. Законосъобразно в тази посока е установено от съда, че показанията на тези свидетели са напълно изчерпателни, логични, безпротиворечиви и взаимно допълващи се досежно релевантните към съставомерността на нарушението обстоятелства. Поради това те са в неразривна връзка помежду си и с писмените доказателствени източници, като не се опровергават по какъвто и да е начин при съотнасянето им едни с други. Като е съобразил тези обстоятелства, съдът прецизно е анализирал показанията на всеки един от тези свидетели и правилно е стигнал до извод за тяхната добросъвестност и обективност, поради което ги е кредитирал с доверие. Дали към момента е имало трафик по [улица], както и при проверката къде точно на кръстовището с [улица] се е позиционирал автомобила на органите на СДВР /зад или до МПС с рег. [рег.номер на МПС] / са обстоятелства, които нямат никакво значение за признаците на деянието, което е обвинен, че е извършил И. А. Б.. Що се касае до посоката на поднасяне на задната част на процесния автомобил и двамата свидетели обясняват, че това е станало първо на ляво и след това на дясно, след което движението на автомобила е продължило към светофара на кръстовището на [улица] и [улица]. И двамата свидетели установяват, че именно в тази последователност е извършена маневрата, ето защо техните изявления напълно подкрепят фактологията, описана в НП.

Установените от свидетеля Я. З. Д. факти и обстоятелства не изключват достоверността и не поставят под съмнение верността на показанията на свидетелите-очевидци на нарушението, които не са предубедени и от тях по несъмнен начин се установява начинът на извършване на нарушението и участието на И. А. Б.

в него.

На второ място, съгласно приложимата норма на чл.104б, т.2 ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Съставът на нарушението изисква водачът да не е използвал пътя, отворен за обществено ползване по предназначение – за превоз на пътници и товари, и не въвежда допълнителни елементи като условие за съставомерността на деянието. Всички останали действия и маневри при управление на МПС следва да бъдат извършвани извън тези пътища и на обособените за тази цел места. В закона не се съдържа легална дефиниция досежно „ползването на пътя за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари“, което предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. За този вид нарушения в практиката се е наложило понятието „дрифт“. Общоприето е разбирането, че под понятието „дрифт“ следва да се разбира специфичната техника на шофиране, при която шофьорът преднамерено извежда даденото превозно средство извън контрол чрез „презавиване“, което води до загуба сцеплението на задните гуми. По време на дрифт движението на автомобила е напречно на завоя, осъществено под влиянието на тежестта му и инерционния момент. В случая, както в АУАН, така и в НП, ясно са описани всички елементи от състава на нарушението, а именно: форсиране на двигателя, превъртане на задни моторни колела и поднасяне на задната част на автомобила на ляво и след това на дясно. Съзнателното опасно шофиране посредством занасяне на автомобила в различни посоки, в никакъв случай не представлява използване на пътя в съответствие с основната цел за това - превоз на хора и товари. Наличието на множество посетители на футболния мач на стадион „В. Арена-Г. А.“, предполага водачът да управлява автомобила със завишено внимание и съобразено с пътните условия и обстановка, а не да извършва редица резки маневри, които могат да доведат до загуба на контрол над автомобила. Съдът намира, че всяко неовладяване на автомобила и загубата на контрол в процеса на поднасянето на МПС би могло да има фатални последици. С поведението си И. А. Б. е застрашил не само живота и здравето на намиращите се в автомобила лица, но и на останалите участници в движението, поради което деянието се характеризира с висока степен на обществена опасност. С оглед сериозната степен на опасност е и регламентираният висок размер на предвиденото в санкционната норма на чл.175а, ал.1 ЗДвП наказание – „глоба“ от 3 000.00 /три хиляди/ лева и кумулативното „лишаване от право да се управлява МПС“ за срок от 12 месеца.

На трето място, по отношение на повторно наведеното възражение от И. А. Б., че в административнонаказателното производство са допуснати нарушения по чл.44, ал.2 и чл.52, ал.4 ЗАНН, съдът отбелязва следното: В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Първостепенният съд е отговорил в мотивите си на това възражение, като е го преценил за неоснователно, доколкото несъбирането на исканите от нарушителя допълнителни доказателства /видеозаписи от полицейския

автомобил и/или от кръстовището на [улица]и ул.“552-ра“/ не е довело до неразкриване на обективната истина и до неустановяване на факти, включени в предмета на доказване. Що се отнася до искането, формулирано във възражение вх. № УРИ433200-55519/30.05.2022г. за разпит на лицето Я. З. Д., в разпоредбата на чл.44, ал.2 ЗАНН няма визирано процесуално задължение на АНО да събира гласни доказателства, посредством разпит на свидетели. Събирането на писмени или веществени доказателства, които са посочени от нарушителя се извършва служебно, доколкото това е възможно да бъде направено от органа. Дори и хипотетично да се приеме, че ответникът не се е запознал със записите и данните от дата 22.05.2022г. около 18.36 часа, съхранени от Автоматизираната информационна система „ Видеозаснемане на охранителната дейност и пътния контрол“ за автомобил „К. С.“ с рег. [рег.номер на МПС] , това негово бездействие не представлява самостоятелно основание за отмяна на НП, доколкото касае степента на проявената процесуална активност, касателно доказателствената обезпеченост на обвинението. Съществени са онези нарушения на процесуалните правила, които ограничават правото на защита на наказаното лице или които биха могли да доведат до различни констатации от тези, които са направени от наказващия орган относно това, кой е нарушителят и извършил ли е твърдяното нарушение, какъвто не е случая по делото. АНО е издал обосновен акт, тъй като нарушението и всички фактически обстоятелства, които са относими към неговия обективен състав са били доказани по несъмнен начин. Ответникът е разгледал депозираното възражение по чл.44, ал.1 ЗАНН, като го е преценил за неоснователно, поради което не се приема тезата на оспорващия за процесуален пропуск по см. на чл.52, ал.4 ЗАНН.

На четвърто място, в касационната жалба отново е наведено твърдение за „маловажност“ на деянието, като в тази връзка СРС е изложил мотиви, които се възприемат и потвърждават и от този съдебен състав. В конкретния случай извършеното деяние е застрашило обществените отношения, които са предмет на защита от ЗДвП, с достатъчна интензивност, за да се приеме, че същото е административно нарушение. Не може да се обоснове по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от този вид. Нарушението се отличава с достатъчен интензитет, за да се санкционира по административен ред, а не да се освободи И. А. Б. от реализиране на административнонаказателна отговорност. Липсата на доказателства за смекчаващи отговорността на наказаното лице обстоятелства навежда на извода, че не са налице достатъчно аргументи за квалифициране на

извършеното деяние като маловажен случай по смисъла на чл.28 ЗАНН във вр. § 1, т.4 от ДР на ЗАНН / в т.см. е задължителното за съдилищата тълкувателно решение № 1/12.12.2007г. по т. дело № 1/2007г. на ВКС на РБ. /.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали СРС да потвърди наказателния акт, като при условията на чл.221, ал.2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни

В заключение, решението от 12.06.2023г. на СРС, НО, 110-ти състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основания за касиране на акта по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

По изложените съображения, **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав** на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2748 от 12.06.2023г., постановено по нахд № 11548/2022г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 110-ти състав.**

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

